

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. X
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud přiznává ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 4. 2021, č. j. X, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let, podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 60 dnů k vycestování z území členských států EU a současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce na území ČR pobýval minimálně dne 29. 3. 2021 bez cestovního dokladu, jakož i bez platného oprávnění k pobytu. V uvedený den byl kontrolován na bývalém hraničním přechodu Petrovice/Bahratal poté, co mu byl německými orgány odepřen vstup na území SRN, kam cestoval vozidlem taxi. Doklady, které by jej opravňovaly ke vstupu a pobytu na území ČR, nepředložil. Tyto závěry dle žalovaného plynou i z výpovědi žalobce, a žalobce vzhledem k uvedenému naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se ztotožnil s posouzením přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění, jak jej učinil správní orgán I. stupně, a konstatoval, že převažuje veřejný zájem na vyhoštění žalobce. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla stanovena s přihlédnutím k závažnosti jednání žalobce. Ten do ČR přicestoval z Ruska bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu v r. 2014, jediným krokem vedoucím k legalizaci jeho pobytu bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vyžádaným závazným stanoviskem bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný tedy odkázal na dle jeho názoru zákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který řádně zjišťil skutkový stav a nepochybil ani v rámci procesního postupu ve věci.
3. Žalobce v podané žalobě namítal, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a že v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu nebyly opatřeny dostatečné podklady. Došlo také k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, když přijaté řešení není v souladu s právními předpisy a veřejným zájmem, neodpovídá okolnostem případu a nešetří oprávněné zájmy žalobce. Žalovaný měl povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce, což opomněl. Nesprávně hodnotil polehčující okolnosti, jimiž je krátká doba nelegálního pobytu na území ČR, spolupráce žalobce se správními orgány a skutečnost, že se žalobce v ČR kromě porušení zákona o pobytu cizinců nedopouštěl protiprávního jednání. Žalovaný nezkoumal ani realizovatelnost vyhoštění žalobce, což měl učinit vyžádáním závazného stanoviska ministerstva vnitra. Žalobce se návratu do Vietnamu obává, což je potvrzeno tím, že přes rozhodnutí o vyhoštění v ČR neoprávněně setrvává. K otázce nutnosti vypořádat se s možnou překážkou realizace vyhoštění odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Forma i délka správního vyhoštění je dle žalobce

stanovena neadekvátně k okolnostem případu, intenzita zásahu do práv žalobce nebyla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah sloužit. Délka vyhoštění nebyla ani přezkoumatelně zdůvodněna. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014-26, bylo třeba zhodnotit, zda jsou negativní důsledky rozhodnutí, jimiž se žalovaný nezabýval, přiměřené povaze protiprávního jednání žalobce.

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Žalovaný neshledal pochybení v posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Ten se dopustil vědomého jednání, své odvolání přes výzvu neodůvodnil.
5. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 29. 3. 2021 kontrolován na bývalém hraničním přechodu Petrovice/Bahratal poté, co mu byl německými orgány odepřen vstup na území SRN, kam cestoval vozidlem taxi. Žalobce neměl cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území ČR. Dne 30. 3. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci jeho vyhoštění. Absenci jakéhokoli pobytového oprávnění žalobce správní orgán I. stupně ověřil lustrací v informačních systémech. Žalobce byl v minulosti pouze neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu. K věci vypověděl, že do ČR přicestoval za prací již v roce 2014 z Ruska přes Polsko bez cestovního dokladu, následně pobýval také v Německu a Nizozemí. Nyní cestoval z ČR do Německa, protože chtěl lepší živobytí, zdravotní péči a finanční zabezpečení. O povolení k pobytu v EU nikdy nepožádal, v ČR pouze dvakrát žádal o azyl. Česky hovoří minimálně, na území ČR nemá majetek ani žádné rodinné, společenské a kulturní vazby nebo blízké osoby, děti má ve Vietnamu, s manželkou se rozvedli. Vietnam je jeho vlast, kde mu nic nehrozí a kam se může vrátit, nicméně nechce. Obává se, že ve Vietnamu by mohl být vězněn, neboť se postavil režimu, když měl výhrady ohledně korupce. Vyhoštění vnímá jako zásah do svého života, protože by nemohl zabezpečit děti a léčit se z bolesti kloubů a hlavy.
7. Žalobce byl za účelem správního vyhoštění zajištěn. Správní orgán I. stupně vyžádal v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících žalobcovo vycestování. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, a to s odkazem na informaci OAMP MV ČR – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 1. 9. 2020 a na výpověď žalobce.
8. Dne 19. 4. 2021 vydal správní orgán I. stupně shora zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Konstatoval, že žalobce naplnil podmínky správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců, neboť v ČR minimálně v den kontroly pobýval bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vycházel

správní orgán I. stupně zejména z výpovědi žalobce, který uvedl, že je zdravý, nemá v ČR majetek ani společenské či kulturní vazby. Žalobce ve věku 38 let si musel být plně vědom svého protiprávního jednání, což sám připustil. V ČR není integrován, má se kam vrátit. Svým jednáním zasáhl veřejný zájem ČR i členských států EU, aby se v schengenském prostoru zdržovali osoby, které splňují podmínky vstupu a pobytu v tomto prostoru. Žalobce si svou situaci přivodil vlastním vědomým jednáním, neoprávněně chtěl pobývat také v Německu. Za daných okolností byla délka vyhoštění stanovena na 3 roky, když žalobce bylo možno vyhostit až na 5 let. K otázce možnosti vycestování žalobce bylo vyžádáno závazné stanovisko, dle něž je vycestování s přihlédnutím k § 179 zákona o pobytu cizinců možné.

9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí, které tvoří společně s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, na základě jakých podkladů a k jakým právním závěrům dospěl. Nejpodstatnější skutkové okolnosti vyplynuly již z provedené kontroly žalobce, lustrace v cizineckém informačním systému a výpovědi samotného žalobce. Sám žalobce přitom existenci svého protiprávního pobytu na území ČR bez cestovního dokladu, což je důvodem jeho vyhoštění, nepopírá. Žalobce měl v řízení prostor pro vyjádření, mohl tedy správní orgány upozornit na veškeré jemu známé skutečnosti svědčící v jeho prospěch. O nich v žalobě nekonkrétně uvádí, že je správní orgány nezjistily, neuvádí však, které skutečnosti to jsou. Obecným námitkám ohledně nedostatečnosti zjištění skutkového stavu či nedostatečnosti podkladů tedy soud přisvědčit nemůže, napadené rozhodnutí nepovažuje ani za nepřezkoumatelné.
12. Žalobce svým jednáním naplnil hned dva body § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tedy zjevně narušil veřejný zájem ČR, aby se na jejím území zdržovali cizinci splňující podmínky zákona o pobytu cizinců, nikoli cizinci jednající protiprávně. Přijaté řešení dle názoru soudu odpovídá okolnostem případu, je také přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce musí být připraven strpět postih za své protiprávní jednání.
13. Ke konkrétněji formulovaným námitkám lze uvést, že správní orgán I. stupně se náležitě zabýval zhodnocením okolností případu, včetně přiměřenosti rozhodnutí, stanovení délky vyhoštění či možností vyhoštění v návaznosti na § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházel přitom mj. z výpovědi samotného žalobce. Přezkoumal-li žalovaný prvostupňové rozhodnutí obecně bez vazby na konkrétní odvolací námitky, je to dáno tím, že žalobce

podal pouze blanketní odvolání a konkrétní odvolací námitky ani nevznsl. Těžko tedy vyčítat správním orgánům obecnost či strohost jejich rozhodnutí v situaci, kdy se žalobce k některým otázkám vyjádřil v řízení před správním orgánem I. stupně tak, že tento orgán nepovažoval danou otázku za problematickou a hodnou podrobnější analýzy, a v odvolacím řízení žalobce žádné námitky vůbec neuplatnil.

14. Žaloba neodpovídá skutkovým okolnostem daného případu, když je namítáno, že nebylo vyžádáno závazné stanovisko ministerstva vnitra. Správní orgán I. stupně je v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal a ve svém rozhodnutí na ně odkázal. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, když v jeho případě nelze hovořit o hrozbě skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Jak bylo uvedeno, v odvolacím řízení proti těmto závěrům žalobce ničeho nenamítnul, a nezaměřil tedy odvolací řízení tímto směrem. Ostatně i ve své výpovědi se žalobce vyjadřoval rozporně, když na jedné straně hovořil o problémech s vietnamským režimem a zdravotních problémech, na druhé straně uváděl, že je zdravý a do Vietnamu, kde mu nebezpečí nehrozí, se může vrátit, nicméně nechce z ekonomických důvodů.
15. Pokud jde o možné negativní dopady napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce, bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil k tomu relevantní skutečnosti, neboť je to on sám, kdo zná nejlépe charakteristiky svého soukromého a rodinného života. Žalobci k tomu byl poskytnut dostatečný prostor, na otázky správního orgánu I. stupně nicméně uvedl, že nemá v ČR rodinné, společenské či kulturní vazby, nemá zde majetek, rodinu má naopak ve Vietnamu. Z jeho výpovědi vyplynulo, že do ČR přicestoval za prací. Správní orgány při hodnocení přiměřenosti z výpovědi žalobce vycházely. Právě proto jsou jejich rozhodnutí v tomto ohledu spíše strohá, když ani při znalosti § 174a zákona o pobytu cizinců neměly mnoho skutečností k vypořádání. Žalobce totiž neuvedl prakticky žádnou skutečnost, která by napovídala, že by snad mohlo být rozhodnutí o jeho vyhoštění nepřiměřené z důvodu jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Ani v žalobě žalobce neuvádí žádný konkrétní parametr svého soukromého či rodinného života, který v důsledku napadeného rozhodnutí utrpí. Byl to žalobce, kdo porušil právní úpravu ČR na úseku pobytu cizinců, a je tedy povinen i případný přiměřený zásah strpět. Šetření oprávněných zájmů žalobce ve smyslu § 2 správního řádu jistě neznamena, že by neoprávněně pobývajícím žalobce nemohl být z ČR vyhoštěn.
16. Jestliže formou reakce správních orgánů na jednání žalobce bylo uložení správního vyhoštění, jde o reakci případnou, neboť žalobce svým pobytem v ČR bez cestovního dokladu a patřičného pobytového oprávnění bezpochyby naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28). Pokud jde o jeho délku, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců lze v daném případě uložit vyhoštění až na 5 let. Žalobci bylo uloženo vyhoštění při středu zákonné sazby, což soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za nepřiměřeně přísné, zejména s přihlédnutím k tomu, že žalobce svým jednáním naplnil současně dva body § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy porušil jak povinnost pobývat v ČR pouze s platným cestovním dokladem, tak povinnost pobývat zde výhradně na základě řádného povolení k pobytu, přičemž porušení jakékoli z těchto povinností by samostatně zakládalo

důvod k vyhoštění žalobce. Správní orgány zdůraznily, že žalobce jednal zcela vědomě. Nadto žalobce, přestože mu byla vytýkána absence cestovního dokladu a pobytového oprávnění v den kontroly, připustil, že se již v minulosti, a to i při svém příjezdu, pohyboval v ČR bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění.

17. Správní orgány jistě věděly o žalobcem uváděných „polehčujících okolnostech“, nicméně skutečnost, že nebylo známo, že by žalobce kromě shora popsaných porušení zákona o pobytu cizinců páchal např. trestnou činnost, mohla jen stěží vést ke snížení délky vyhoštění odůvodněné závažností skutečně spáchaného jednání žalobce. Tvrzená součinnost žalobce se správními orgány spočívala především v tom, že k věci vypovídal. Využití tohoto práva žalobce může snad řízení do jisté míry usnadnit, nelze však od něj očekávat následek v podobě přehlédnutí porušených povinností a uložení nízké sankce. Délky porušení žalobcových povinností se již soud dotkl výše. Lze shrnout, že správní orgány za daných okolností uložením vyhoštění na dobu 3 let ponechaly dostatečný prostor od horní hranice zákonné sazby, než aby mohla být délka vyhoštění považována za nepřiměřenou. Domáhá-li se žalobce podrobnějšího odůvodnění délky vyhoštění v napadeném rozhodnutí, poukazuje soud znovu na to, že toho mohl žalobce jistě docílit řádně formulovanou odvolací námitkou. Jestliže v odvolání v tomto směru ničeho nenamítal, pak se i žalovaný logicky omezil na stručnější odůvodnění této otázky.
18. Žalobce v žalobě uvedl, že se návratu do vlasti obává, nesdělil však jakékoli konkrétní důvody takových obav, k nimž by bylo možno se vyjádřit. Možnost vycestování žalobce do Vietnamu byla ve správním řízení zkoumána prostřednictvím vyžádaného závazného stanoviska, proti jehož obsahu žalobce námitky nevznesl ani v odvolání, ani v žalobě. Skutečnost, že žalobce i přes rozhodnutí o vyhoštění dosud setrvává v ČR, skutečně nelze považovat za důkaz oprávněnosti žalobcových obav, neboť touto logikou by se návratu do vlasti obával každý, kdo přes rozhodnutí o vyhoštění setrvá v ČR a napadne takové rozhodnutí žalobou.
19. Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, když byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona o pobytu cizinců k vyhoštění žalobce. Přijaté řešení přitom odpovídá výše popsaným okolnostem daného případu.
20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval mimo ústní jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. náleží ustanovenému zástupci žalobce náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování. V daném případě činí odměna advokáta 6 200 Kč za dva úkony

právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) dle § 7 bod 5. (tarifní hodnota 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve spojení s § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a dále je třeba přiznat dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Osvědčení o registraci plátce DPH soudu předloženo nebylo (§ 14a vyhl. č. 177/1996 Sb.). Zástupci žalobce tedy byla přiznána odměna a náhrady v celkové výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. září 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce